

Госпођици

Некада сам и вас на кољену цупкô,
И доносио вам слатке шећерлеме,
И љубио дуго ваше плаво тјеме,
И чело, и лице невино и љупко.

Но дани су прошли кô ријека нагла,
Кô тренутни снови, као пуне варке:
Сад на вашем лицу сјај младости жарке,
А на моме јесен и туробна магла.

Ја знам, ваше срце сада ватром гори,
Моје хладна зима окива и мори;
Ваше очи сјају кô два неба плава,

А моје су мутне као магле сиње...
Младост, љубав, огањ, све у гробу спава, —
По косама мојим попануло иње...

Алекса Шантић

Мрави

Све путем који води слави
Кренуше као војске мрака.
Биће се данас као лави
У ноћи туђег мравињака.

Учиниће га општим гробом,
Свуд оставивши смрт и сенке;
Понеће своје мртве собом,
И ново благо, и све женке.

А вратиће се мирно тада,
Све као реке које плаве, —
Докле за крвав запад пада
Крупно и страшно сунце славе.

Јован Дучић

Акорди

Слушам у мирној љубичастој ноћи
Где шуште звезде; и мени се чини
Да често чујем у немој самоћи
Певање сфера на топлој ведрини.

И чујем тихо у осами тако
Вечити шумор из земље и свода;
И слушам дуго, немо и полако,
Те речи лишћа и тај говор вода.

И ја разумем те гласе што хује,
Тај језик Бића и тај шапат ствари...
Често све стане; још се само чује
Куцање мог срца. Но исти удари

Чуше се шумом; мирно закуцаше
Удар за ударом, из стабла; и јасно
Куцну из црне рогози и шаше —
Дуж целог поља... Најзад, многогласно,

Доле, под земљом! Негде у дубини
Једнаким ритмом, као мукло звоно,
Огромно срце зачу се у тмини:
Удари мирно, тихо, монотона.

Јован Дучић